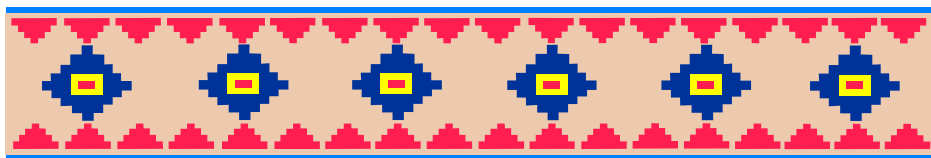

SEDMNÁCTKA

Školní rok 2015/2016

2. číslo

Na co se můžete v dnešním čísle těšit:

- ✚ psali jsme na téma „ Co bych napsal/a do svého časopisu“
- ✚ zapojili jsme se do soutěže ke Dni Země
- ✚ uskutečnili jsme anketu mezi žáky 7. a 8. ročníku

YouTube

Na této stránce tráví hodně lidí svůj volný čas. Poslouchají

písničky, zhlízejí filmy nebo sledují videa tzv. Youtuberů. Přestože někteří tuto stránku otvírají téměř denně,

málokdo ví například to, které video bylo na Youtube úplně jako první.

Největší internetový server - Youtube byl vytvořen v únoru roku 2005 a založili jej Chad Hurley, Steve Chen a Jawed Karim. V listopadu roku 2006 jej zakoupila společnost Google za přibližně 1,6 miliardy dolarů (cca 37 miliard Kč). Denně

Youtube navštíví 2 miliardy lidí a je tak po internetovém vyhledávači Google druhou nejnavštěvovanější webovou službou na světě.

Úplně prvním videem na Youtube se stalo „Me at the zoo“ (Já v zoo), ve kterém autor videa komentoval výstavu slonů v zoologické zahradě v San Diegu. Video trvalo ani ne 20 sekund a autorem videa je jeden ze zakladatelů Youtube - Jawed Karim.

Původně byl totiž server zaměřen na sdílení domácích videí, až později přibývaly i hudební videoklipy, videohry a filmy.

Zajímavosti

V současné době má nejvíce zhlédnutí video Gangnam style. Autorem je jihoamerický rapper PSY. Zajímavé je, že v den údajného konce světa (21. 12. 2012) toto video dosáhlo hranice 1 miliardy zhlédnutí. Nyní má přes 2,5 miliardy zhlédnutí.

Youtube za měsíc navštíví 5,4 milionu českých uživatelů, a podle průzkumu ho v květnu roku 2012 navštívilo nejméně jednou 82% lidí připojených k internetu v ČR.

Natálie

Deník malé Ellie – Noc s Krakotaurem

6. května - To je den mých narozenin a na narozeniny se obvykle dávají dárky. Já dostala takový abstraktní a z části konkrétní. Byl to lístek do muzea. Byla jsem ráda, že ho mám a ze všeho nejvíce jsem se těšila, až tam budu. V době, kdy jsem vystupovala z autobusu, jsem si všimla jedné zvláštní věci. To muzeum naproti přes cestu tam nestálo. Lekla jsem se a ještě jednou jsem se znovu a pořádně koukla na lístek. Jeden rožek lístku se štěpil, a tak jsem za něj zkusila zatáhnout. Sloupka jsem falešný. Pod původním lístkem do muzea bylo napsáno: „VSTUPTÉ DO NAŠEHO SVĚTA PŘÍŠER A ZLA! “ Znělo to poněkud strašidelně, ale i tak jsem se odhodlala vstoupit. Když jsem konečně přišla před budovu, které odpovídal můj lístek, neváhala jsem a zatáhla za kliku. Ale bylo to hodně zajímavé. Dveře byly otevřené, ale uvnitř nikdo nebyl. Myslela jsem si, že je to jeden z jejich žertíků mě vystrašit, ale posléze jsem zjistila, že není. Vrátila jsem se ke hlavnímu vchodu, abych utekla, ale zničehonic se přede mnou zamkly dveře. Začala jsem mít strach a obavy, že zde asi pravděpodobně zemřu. Bála jsem se otočit, protože v místnosti zhasly světla a v koutku místnosti svítila jen jedna svíčka v lucerně. Taky tajuplné kroky a skřípot rozvrzané podlahy nešel přeslechnout. To už ale bylo moc. Někdo z té tmy ke mně přicházel blíž a blíž. Myslela jsem jen na to nejlepší, takže jsem si představovala, že ty kroky jsou někoho, kdo mě přišel zachránit, nebo aspoň odemknou hlavní dveře, u kterých jsem

se strachy krčila. Ale marně. Slabým světlem pomalu dohořívající svíčky jsem spatřila silné ošklivé pařáty s drápy. Hned jsem věděla, kolik uhodilo. Už od pohledu na ty nohy jsem tušila, že to nemůže být nikdo jiný, než Krakotaur. Naštěstí jsem ale o něm před lety četla knížku půjčenou z knihovny. Krakotaur je nestvůra s hlavou vlka, s křídly a trupem netopýra a s pařáty draka. Živí se strachem lidí a není vytrvalý. Aspoň nějakou výhodu jsem před ním měla. Řekla bych, že jsem v tu chvíli měla štěstí, že mi ta knížka přišla v životě pod ruky. Takže jsem pohotově věděla, že se nesmím bát. Začala jsem se pomalu zvedat, aby Krakotaur viděl, že se opravdu nebojím. Prošla jsem kolem něho a jistotou, že mě bude chtít chytit. Zavolala jsem na něj: „Hej, já jsem tady ta obludo!“ a měla jsem namířeno se někam schovat. Všude byla tma a já neviděla ani na krok. Vzpomněla jsem si ale na mou poslední sirku v krabičce v zadní kapse, která mi zbyla ještě od odpoledne, když jsem zapalovala svíčky na dortu. Zapálila jsem ji tedy a rychle jsem musela najít něco, co bych tou sirkou zapálila, ale aby to hořelo pomalu. Něco, jako pochodeň. Musela jsem si ale pospíšit, protože jsem už slyšela kroky pomalu se přibližujícího Krakotaura. V rohu místnosti na malé skříňce ležel dřevěný klacek na konci zabroušený do špičky. O kousek dál stál kovový hrnek, ale byl na dně prasklý. To mi ale vůbec nevadilo, protože jsem měla v plánu ostrý dřevěný kůl zapíchnout ze spod do dna kovového hrnku. Ted' mi už jen zbývalo jen najít něco, co by hořelo. Za stolem byl v květináči uschlý fíkus, tak jsem ho jednou rukou nalámala do hrnku a

dohořívající sirku vhodila dovnitř. Příšerně mě z ní pálily konečky prstů. Vše ihned zadoutnalo a po chvíli vzplál horký oranžovo-karmínový plamen. Zorničky v mých očích se změnilly na malé, kulaté, lesklé korálky. Krakotaur byl jen o pár metrů ode mě a já se stále musela nebát a najít východ. Venku už byla tma a po postupných odběrech suchých větviček z květináče mi už nezbývalo mnoho dalších. Vystoupala jsem po schodech, ale na tom posledním se mi probořila noha skrz a strašně to udělalo hluk. Krakotaurovi jsem tím napomohla a dala čas, aby mě našel. Za chvíli jsem nohu vytáhla a pořád myslela na to, že se nemám bát. Krakotaurovi jsem unikla tak tak, a hned po chvíli jsem našla dveře, na kterých bylo napsáno „EXIT“, a tak jsem měla příležitost uniknout. Neváhala jsem a zatáhla za kliku. Dveře byly naštěstí otevřené. Ale nijak mi nešlo do hlavy, proč je východ umístěn v horní části budovy. „Ted’ je to už vlastně jedno,“ řekla jsem si, a uháněla jsem vší rychlostí domů. A doma jsem vyprávěla můj dnešní zážitek i přes to, že mi skoro nikdo, kromě mé mladší sestry, nevěřil.

Žaneta

Zakletý talisman

Nastaly nám vánoční prázdniny. Já a můj malý bratr chodíme každý den sáňkovat. Moc si to užíváme. Taky s sebou bereme našeho psa Beryho, který miluje válení se ve sněhu. Na kopci potkávám své kamarády, kteří taky sáňkují. Dneska jsem se sešla s Aničkou a Petrem. Delší dobu jsme si hráli, ale potom dostal Petr šílený nápad. Za kopcem stojí starý trouchnivějící strom, u kterého je kamenný kříž. Nikdy jsme nepřišli na to, proč tam stojí. Nikdo tam neumřel. Petr chtěl konečně zjistit, proč tam ten kříž stojí. Přišli jsme k němu a Petr začal okamžitě říkat nějakou formulku. Anička šla stranou, bylo na ní poznat, že má strach. Víím, že Petr se hodně zajímá o vyvolávání duchů, a tak jsem ho zastavila, neboť jsem dostala taky strach. Uviděla jsem na kříži zavěšený talisman. Sebrala jsem ho. Byl opravdu krásný. Byl to křížek s červeným kamínkem uprostřed a okolo byl drak. Pověsila jsem si ho na krk. V okamžiku, kdy jsem ho zacvakla, začali mí kamarádi i s mým bratrem a psem utíkat. Ani nedoběhli na kopec a rozplynuli se. Nechápala jsem, co se s nimi stalo. Najednou se přede mnou otevřel vchod do podzemí. Všechno okolo mě se začalo rozplývat, a tak jsem neměla jinou možnost, než jít do podzemí. Šla jsem dolů po schodech. Když jsem došla úplně dolů, dveře se zavřely. Byla tam tma a vlhko. Sem tam jsem po

noze ucítla přeběhnout myšku. Najednou jsem litovala toho, že tam jsem. Slyšela jsem divné zvuky. Když se přede mnou rozsvítily petrolejové lampy, utíkala jsem dopředu. Doběhla jsem do nějaké velké místnosti, v ní už světla nebyla. Uslyšela jsem vodopád a vydala se za tím zvukem. Nabourala jsem do něčeho šupinatého. Ucítla jsem, jak se to pohnulo. Po zádech mi přeběhl mráz. Cítla jsem, jak si mě něco očuchalo. Najednou se přede mnou rozsvítily červené oči. Rozsvítil se zbytek petrolejových lamp a přede mnou stál drak doslova podobný tomu na talismanu. Začala jsem utíkat. Doběhla jsem na konec té předlouhé chodby. Byla tam druhá chodba, které jsem si nevšimla. Vydala jsem se do ní. Doběhla jsem do stejné místnosti, kde mě začal pronásledovat ten drak. Na jeho místě už však stála celá má rodina a mí kamarádi a sborově vykřikli: „Všechno nejlepší!“. Všichni ale měli na čele vyrytý kříž. Zavřela jsem oči a přála si odsud vypadnout. Když jsem otevřela oči, stála jsem u stromu vedle svých kamarádů. „Nasad' si hol!“ řekla mi Anička. Najednou mi všechno problesklo hlavou. Byl to vůbec jenom sen?

Vanessa

Svět potravin

Žil, byl kdysi dávno jeden udatný král Bob, který vlastnil velké území, ale na jednom z jeho konců stál malý domeček, ve kterém žil zlý, starý čaroděj Sója, který krále Boba z celého srdce nenáviděl. Chtěl ho zabít a převzít moc nad celým královstvím. Král Bob měl jednu dceru, princeznu Podzemnici Olejnou. Princezna byla velmi nešťastná z častých útoků čaroděje na krále. Princezna se proto rozhodla, tajně si vycvičit malého mluvícího dráčka Hráška. Scházela se s ním skoro každý den v jeho doupěti. Chtěla po drakovi, aby v dospělosti zabil zlého čaroděje Sóju, ale taky po něm chtěla, aby byl vždy hodný dráček. Když byl Hrášek větší, létal po obloze a cvičil se v obratnosti mezi stromy, aby se uměl lépe vyhnout čarodějovým kouzlům. A proto Bob poslal krkavce pro rytíře Cizrnu, aby draka skolil, protože si myslel, že drak se chce uhnízdit v jeho království zabít jeho dceru. Rytíř Cizrna byl Králův věrný kamarád. Vždy se mu mohl král svěřit s každým svým trápením a tajemstvím. Cizrna byl tajně zamilován do princezny Podzemnice. A proto chtěl o to víc draka skolit. Tak se vydal do lesa hledat draka, ale drak byl rychlejší. Když drak našel Cizrnu, měl na hřbetě princeznu. Cizrna se zhrozil a chtěl po princezně vysvětlení, ale když na něj promluvil drak, Cizrna omdlel. Drak ho uchopil do svých drápků a přenesl ho do svého doupěte, kde se ho princezna snažila probudit. Když se jí podařilo ho probudit, začala mu všechno vysvětlovat. Oznamila mu, že drak se jmenuje Hrášek a umí mluvit. Řekla mu, že ho cvičí na to, aby zabil čaroděje Sóju. Cizrna zase řekl princezně, že šel do lesa, aby našel a zabil draka. Když však uviděl, jací jsou velcí kamarádi, řekl si, že draka nezabije. Došlo mu

ale, že slíbil králi useknutou hlavu draka. Nevěděl co s tím, a tak požádal princeznu, aby mu pomohla postavit falešnou hlavu draka. Na pomoc si taky přivolali sochaře a tesaře Čočku. Stavba hlavy draka jim zabrala celý týden a výsledek byl od pravého draka k nerozeznání. Když Cizrna hlavu předával, králi se moc nelíbila. Povolal si strážce k tomu, aby hlavu prozkoumali. Přišlo se na to, že hlava není pravá. Král vyhlásil Cizrnovi okamžitou popravu za podraz. Když Cizrna stoupal na podium, přiletěl najednou pravý drak. Postavil se před Cizrnu a začal na krále mluvit. Vysvětlil mu, že si ho jeho dcera vycvičila na boj se zlým čarodějem Sójou. V tom se objevil Sója a proměnil Cizrnu v žabičku. Jakmile ho drak spatřil, vznesl se vzhůru a mrskl ocasem tak silně, že jeho ostny se utrhly a vletěly čarodějovi přímo do hrudi. Dřív než se čaroděj stihl vzpamatovat, drak ho sežehl plameny ohně. Král odměnil draka za záchranu a nechal ho žít ve svém království, ale princezna šťastná nebyla, protože Cizrna byl proměněn v žábu. Vzpomněla si na pohádky, které jí její matka říkala vždy před spaním a políbila žabičku, ze které vyrostl udatný rytíř Cizrna. Vzali se a po pár letech se jim narodila dcera Fazolka. Žili spolu šťastně až do smrti.

Vanessa a Monika

Mezi námi potravinami

...Jednoho podzimního sklizňového dne jsme se však museli rozdělit a jít každý svou cestou do lednic a salátů... A teď vám to povyprávím úplně od začátku...

Jako malý Fazol jsem se narodil na poli vedle ostatních druhů potravin. Svoji maminku jsem nepoznal, protože ji sklidili ještě před mým příchodem. Takže jsem vyrůstal společně s Čočkou a její sestrou Cizrnou. Vyrůstali jsme spolu, opalovali jsme se spolu, rádi jsme si spolu zpívali tria. Náš zpěv si každý rád poslechl až na Vikev, která se raději vyryla a přestěhovala do záhonu nejdál od nás. Ale popravdě ji nikdo neměl rád, protože si na všechno stěžovala farmáři Bobovi. Když už jsme u toho farmáře, povím vám o něm jednu příhodu. V létě, když nás nejvíce páliло sluníčko, nás nechal skoro uschnout, ale naštěstí začalo včas pršet. Museli jsme se však rozloučit s panem Hráchem a paní Hráškovou, kteří právě tímto způsobem zahynuli. Ale i přes všechna neštěstí jsme všichni žili pohromadě jako jedna potravinová rodina.

Jednoho dne nastal ten osudný okamžik, o kterém jsem mluvil už na začátku příběhu. Farmář Bob vytáhl pracovní rukavice a motyku a už jsme všichni cítili, že je zle. Čím víc se k nám blíží, tím víc se strachujeme. Farmář se náhle otočí a odchází zpátky do domu. Všem se ulevilo, ale po nevelké chvilce se opět vrací s nějakou velkou bednou a drama pokračuje. Začal u Vikve. Nejprve ji vyryl a pak ji odložil do bedny. A tak to pokračovalo dále, až se dostal k naší partě. Mysleli jsme si, že to je náš konec. Když mě farmář vytahoval, urval mi kousek kořínku. „Au!“, zařval jsem. Ale farmář Bob si mě vůbec nevšímal a pokračoval ve sklizni.

Potom, co nás všechny naložil do bedny a hodil ji do kufru auta. Najednou všechno začalo skákat a drncat a už nás vezl do města na trh. Náhle se otevřel kufr a sluneční paprsky na nás zase zasvítily. To nás alespoň na chvíli uklidnilo. Pak zvedl bednu a odnesl si nás do svého stánku. Na trzích se to jen hemžilo farmáři a všemi různými potravinami. Vedle nás byla například vystavená Sója a Podzemnice olejná. Byly právě ve slevě, nejspíš se o ně jejich farmář špatně staral. Minuty klidu uběhly a u našeho stánku se objevil starší pán a ukázal na moji kamarádku Čočku. Podívali jsme se s Čočkou na sebe a to byla právě ta chvíle, kdy jsme se viděli naposled. Farmář Bob podal Čočku tomu staršímu pánovi. Nemohl jsem se dívat na to, jak mi odvádí mou jedinou kamarádku. Tak jsem se otočil a zavřel oči. Když v tom mě popadl farmář a podal mě tomu samému pánovi, co si koupil moji milovanou Čočku. Nakonec jsem se otočil k těm, s kterými jsem prožil celý svůj život: „Byli jsme skvělá rodina. Jednoho podzimního sklizňového dne jsme se však museli rozdělit a jít svou cestou do lednic a salátů.“ Byl to krásně prožitý život.

Natálie a Zuzana

Hrách, sója, čočka, fazol, cizrna, podzemnice olejná, bob, vikev

Jednoho dne byla Alenka na návštěvě u tety Karin. Teta Karin bydlela daleko, Alenka si tedy vzala svůj klobouček, tašku, oblíbenou potravinu (kterou byl hrách) a koupila si lístek na vlak. Alenka nebyla moc hodné děvče, propadala ze všech předmětů, ale už byla na střední škole. K tetě jela za trest, protože jí maminka nařídila, ať nosí alespoň čtyřky. „Celé promarněné prázdniny u tety. Tam se budu pořád jen nudit.“ povzdychla si Alenka. To ale nevěděla, co ji čeká. Alenka byla od deseti let vegetariánka a celé dny jedla tofu, sóju, zeleninu a podobné věci. Její teta měla bio farmu, kde takové věci pěstovala. Alenka měla plodiny jen od ní, protože byly nejlepší, a proto se dovážely klidně až na druhou polokouli. Ten večer, kdy Alenka dojela k tetě, bylo neskutečné horko. Alenka už se chtěla okoupat a naložit do postele. Zkrátila si tedy cestu přes pole s fazolemi. Viděla už tetu, jak jí mává a vítá. Nemohla Karin zkazít náladu, a tak se snažila alespoň předstírat zájem, tetu objala, vybalila si a šla do bazénu. Alenka se potopila a viděla dole nějakou díru, a tak plavala blíže a blíže, až ji ta díra vtáhla dovnitř. Bylo to jako podzemní tobogán, ale místo vody byla čočka. Alenka jela po čočce, až spadla někam na zem a nechápala. Byla to jakoby místnost bez stropu, z kterého padala cizrna. Na druhé straně místnosti byly dveře. Na zemi byly košíky a do těch cizrna

padala. Alenka nevěděla, kde je a co se děje, a tak utíkala ke dveřím - a to byla další místnost - hrachová. Ze stropu padal hrách opět do košíků. Bylo takových místností ještě několik, ale Alenka se nemohla dostat z místností ven. Nakonec našla únikové dveře a ty vedly zpátky k bazénu. Alenka nechápala, jak se k bazénu dostala, ale to byla asi nejméně důležitá věc. Alenka utíkala za tetou, aby jí to vysvětlila. Teta jí řekla, že jednou, jak byla stará jako Alenka se propadla do říše divů plodin, ve kterých byla zelenina, ovoce, pšenice a takové věci. U vchodu potkala králíčka, který jí řekl, ať mu vyjmenuje své oblíbené potraviny. Karin mu je vyjmenovala a on jí dal místnosti a ze stropů od místností bude ve dne i v noci donekonečna padat ta nejlepší cizrna a věci, které Karin vyjmenovala. Karin to nikdy nikomu neřekla, protože věděla, že by přišli různí vědci a začali místnosti zkoumat a hledat zdroje, odkud plodiny padají. Od té doby Alenka jezdila k tetičce každý víkend, na všechny prázdniny a volné dny, protože se z nich staly nejlepší kamarádky a říkaly si všechna svá tajemství. Karin taky slíbila Alence, že dokud budou plodiny padat ze stropů, bude mít zadarmo, co bude chtít a teta jí to vždy ráda dá. Od konce prázdnin přestala Alenka nosit špatné známky, díky plodinám zhubla a stala se supermodelkou.

Adéla

Den Země

Hrách, čočka, sója a vikev,
kdo je nejí, má hlavu jak tykev.

Jsou to luštěniny a zelenina,
prospějí nám více nežli slanina.

Kdo nezdravě jí a žije,
ten se moc let nedožije.
Ten své zdraví rychle ničí,
nehýbe se a necvičí.

Zelí, hrách a žitný klíček,
to je správný jídelníček.

Kdo to takhle dodržuje,
dlouho zdravím překypuje.

Ten, kdo navíc i sportuje,
nemocem lépe vzdoruje.

Tohle je recept, jak správně žít,
a dobrou kondici mít.

Kapitola šestá

Dostávám chut' na cizrnu

Jako většina vegetariánek po nějaké době se můj jídelníček bude zdát rutinní a nudný. Ella mi pořád říká, at' začnu jíst maso, ale ona je taková zblázněná do toho fitnessu a dělání jídelníčku, proteinů a takových věcí. Už mě pořád nebaví tofu, tofu, tofu, rýže. Tofu, hrách, tofu. Je to prostě pořád dokola, ale já po zážitku z domácí porážky už nikdy maso nestrčím do pusy... jak tam to nevinné prasátko honili, bylo to hrozné, ještě doted' z toho mám noční můry. Šla jsem s Alanem a Ellou na bio trh, kde byly vystavené dýně. A byla tam i největší vypěstovaná fazol na světě v hodnotě miliónu dolarů. Došla jsem domů a mamka byla taková skleslá a unavená. Tak jsem se jí zeptala, o co jde. Začala mi vyprávět o strejdovi Albertovi, který zrovna přišel z Afganistánu, kde bojoval. Byl tam už čtyři roky, nikdy se mu však nic nestalo. Ted' mu ale zjistili rakovinu a na její vyléčení potřebuje milion dolarů. Přemýšlela jsem, co mám udělat, ale pořád mě nic nenapadlo.

Druhý den jsme šli opět na trh, protože bychom se doma nudili. „Zítřka tu bude poslední den,“ řekla Ella. „To mě mrzí, já už nevím, kde si budu kupovat tak dobrou sóju, tady prodávají nejlepší, co jsem kdy měl,“ namítl Alan. Procházeli jsme kolem fazole a došlo mi, kde vezmeme na strýcovu operaci. „Rychle jdeme domů, pojd'te, utíkejte.“ Zakřičela jsem a táhla Alana s Ellou ke sobě. U nás jsem jim to řekla - ukradneme fazoli a

prodáme ji za milion dolarů na E-bay. Na internetu jsme hledali nákresy krabic, do kterých obchodníci ukládají fazole a jiné luštěniny.

V noci jsme vyrazili, byly tři hodiny ráno a utíkali jsme směrem na trh. Všude byla rozsypaná čočka a my jsme museli dávat pozor, abychom nespadli. Vloupali jsme se páčidlem do maringotky a sebrali až podezřele lehký fazol. Utíkali jsme domů, už jsme byli skoro doma, ale nějaký pán šel za námi. Odemykala jsem dům a z fazole vypadl papír. Fazole byla vycpaná papírem. Pán nám vysvětlil, že tohle je byznys a musí se falšovat, ale jako odškodné nám dá milion, za to, že budeme mlčet.

Tak to byl náš příběh, jak jsme získali peníze na strejdivu operaci. Zítřejší den bude ještě zajímavější, ale to až v další kapitole.

Marianne a Veronika

Anketa

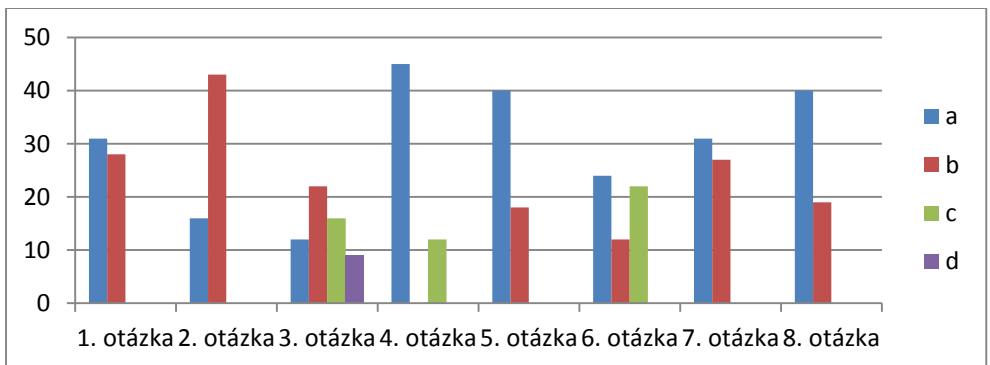
Vzhledem k tomu, že se školní rok chýlí ke konci, rozhodli jsme se zjistit, jak na tom jsou osmáci a sedmáci s výběrem středních škol. Připravili jsme jim anketu s otázkami týkajícími se jejich budoucnosti. Chtěli jsme vědět, jestli už mají jasno, nebo jestli se stále rozmýšlejí. Všichni žáci osmé a sedmé třídy se do našeho projektu aktivně zapojili a prozradili nám své plány. V grafech, které vytvořila naše redakce, se dozvíte, co jsme zjistili.

Zadání ankety

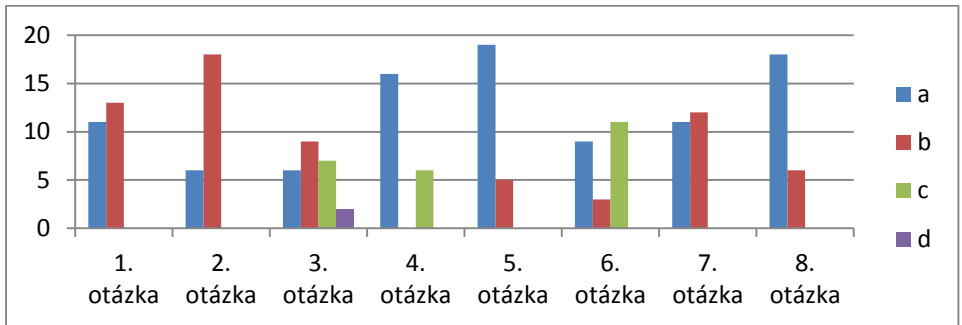
- 1) Už víš, kam bys chtěl/a jít po základní škole?
  - a) ano
  - b) ne

- 2) Shoduje se nyní tvůj výběr povolání s tím z dětství?
  - a) ano
  - b) ne

- 3) Který typ studia by sis vybral/a?
  - a) gymnázium
  - b) střední odborná škola
  - c) učiliště s maturitou
  - d) učiliště bez maturity

- 4) Záleží ti na tvých známkách?
  - a) ano
  - b) ne
  - c) někdy

- 5) Chtěl/a bys jít na školu ve svém okolí nebo dál od rodičů?
 a) v okolí
 b) dál
- 6) Chtěl/a bys studovat i na vysoké škole?
 a) ano
 b) ne
 c) nevím
- 7) Chtěl/a bys studovat obor, kde se více uplatní zručnost, nebo vědomosti?
 a) zručnost
 b) vědomosti
- 8) Těšíš se na střední školu?
 a) ano
 b) ne

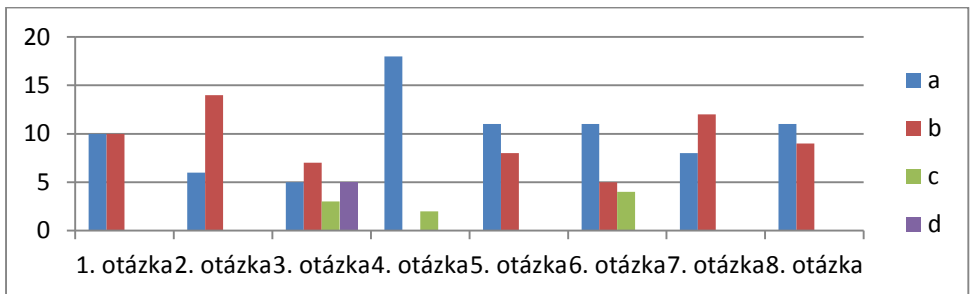
Třídy společně

VII. A

VIII. A

VIII. B

